

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор!
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Послання число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш молодости, віра не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о 5 1/2 год. пополудни.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» від ч. І. п. Дюбровського (Хорунжий). Експедиція місцева в Асоціації Соколовського в пасажі Гансманна.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Рекламанці неопечатані вільні від порта. — Оголошення значайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсланим» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 3) с. від стрічки.

Крайна пора отямитись!

(Дальше).

Зазначивши яко доказ політичної не-вироблености і незрілости нашої появу, що молодіж претендує собі самостійну, ба навіть передову і рішачу ролю в політиці, переходить «Діло» до оцінки старшої інтелігенції і також тут признає,

«що загальною характеристикою нашого суспільного життя є невиробленість, політична незрілість. В поведенню нашого інтелігентного загалу на полі народних справ зазначає ся та незрілість перш усього браком усякого суспільного почуття, се єсть браком зміслу до зорганізованой, гуртової роботи, до асоціації суспільних і інтелектуальних сил. Наші просвітні та економічні інституції стоять на одиницях, а загал мало-що ї інтересуєть ся ними, так наче би з заложеном і формальним існуванем інституції вже й була зроблена вся її робота. В результаті інституцій у нас багато, дуже багато, дехто навіть виробив ся на спеціаліста від видумування та оснєвування нових товариств, а дійсною органічною роботою наче кіт наплакав. На виборі виділів від паради та на ухвалах все й кінчав ся, бо ніхто майже не рефлектує на се, що не саме якесь абстрактне «товариство», та не сам якийсь абстрактний «виділ» робить і може робити роботу, але живі люди, громада, зорганізована ad hoc група людських індивідів з кістками, м'язами і мозком, і що все мусть єгити на місці, коли кожда одиниця з сеї громади не вважає ся зобовязаною приложити своїх рук до спільного колеса зорганізованой праці».

«Не лише має ся річ і з політичною організацією. Для неї маємо готові рамці, єть комітетів, маємо осередок — Народний Комітет, маємо і дороги, вказані програмою та ухвалами і директивами Народного З'їзду, маємо одним словом форму, та — дасть Біг — змісту. Суспільність наша — видко — не розуміє властивої суті і вартости організації, коли вдоволяє ся самим формальним, на папері, при зеленім столику, по бюрократичному чи по старосвітсько-соборничковому «переведеному» організацією себ то «заіменованем» організаторів, вибором «комітетів», постановленем «ухвал» і оголошенем їх по всіх можливих часописах, на чім і кінчить ся звичайно вся наша політична «діяльність» так, що в сути річі всі ті «організації», мертві, не запускають коріння в народ, неподвижні, де всі зглядають ся один на другого і, нічого не роблячи, спихають в найліпшим ще разі всю роботу на одну одиницю, самі вдоволяючи ся «говором і почестями».

Отсе були головні причини (попри непослідовність і невитревалість деяких послів), що піднята рускими послами акція політична з 25. падолиста 1890 р. не принесла тих добутків, яких можна було по ній сподівати ся, наколиб була поперта потрібною організацією і роботою реальною в долині.

Ми вже в попередних статях наводили, як такої організації і реальної роботи в долині домагала ся тоді «Правда», одначе суспільність наша не брала ся до діла (або коли се діяло ся, то робили звичайно одиниці), а загал вижидав лише «кондесий» («die Regierung wird schon selbst für uns sorgen»). Се веде очевидно до неладу і розладу і зовсім справедливо пише дальше «Діло»:

«Розуміє ся, що за тим браком зорганізованого політичного життя іде, як невідклична консеквенція, загальна анархія, хаос і безлад в поглядах і поступках, в нап'рямах і ділах. Треба справді сумнівати ся, чи знайшов би в культурнім світі другу суспільність, де так усе блудить самонас, як у нас. Ми се називаємо евфонічно «розвиненем індивідуалізму» — коли се в ґрунті річі традиційне безголове. Кождий, більший чи менший «патриот», вважає ся управненим іти на свою руку, ломити всякі вимоги карности, солідарности, політичної консеквенції, кождий майже вважає себе великим чоловіком, котрому «ніхто не буде накидувати» якихсь політичних правил і кождий нічого і нікого — крім себе — «не визнає», кождий майже безпощадний «критик» всіх інституцій, людей, акцій, програм, котрий критикованем, що — мовляв — «там усе не так», заслонує своє неробство. Отсе образ нашої організації».

«А на дії всего того, як підклад, криє ся — скажім се собі шире в очи — брак ідейности, некультурности та вузка особиста амбіціозність. Справді тяжкі слова, та — на жаль — правдиві. Бо коли би у нас була справді ідейність, а не лише позоває на неї, і коли би у нас справді була культурність а не лише поверховний бліхтр, то кождий вважав би своїм обовязком приложити руки до громадскої праці і — що головне — кождий глядів би на саму працю для народної справи і на її потребу, а не на се, хто робить, хто кличе до неї, чи хто перший за неї хапає ся і не кермував би ся вузкою амбіцією чи нераз завистію та особистими антагонізмами воцінці народних справ і т. п.»

«Амбіція єсть культурним і пожаданим проявом, коли лежить в зискуваню собі симпатії, признання та вдяки власною працею, та єсть знаком некультурности і маломісточкового обскурантизму, коли находить свій вислів в зависливім понижуваню других, в тенденційнім гудженю їх роботи, а нераз і в потайних інтригах, оклеветуваню поза очи, підступнім киданю колод під ноги і т. п. Тимчасом у нас всі осоружні прикмети маломісточкової психології, з єї замилуванем до сплетень, плитких інтриг та глуних особистих драк перенесено в область публичного життя, забігаючи єго в найпоганійший спосіб. У нас не один провінціональний чи столичний «діяч» має на

оці головню своє «я», а всякого иншого, що «вибиває ся» побіч него, старає ся, де може, понизити, обмежувати каварняними брехнями та сплетнями, нераз з приватного життя, представити єго в некориснім світлі, коли не як послідного безхарактерника і шубравця. Се не пересада, що тут говоримо. Се сумна правда. Просимо лише перейти ся по наших празниках, каварнях, виділах і т. п., а всюди та сама поява в більших чи менших розмірах».

Зовсім справедливо звертає ся «Діло» проти справдешної у нас недуги — критикоманії, котра має власне неробство таких критиків. Здорова і предметова критика конечно потрібна, і она може неперечно причинити ся до поступу і розвитку народу. Але на жаль у нас вельми обмаль такої критики, а звичайно поза нею скривають ся особисті антагонізми, зависть, а головною прикметою такої нїби критики є некультурність, простаковатість і лайка. Се річ неперечна, що написати або виголосити безпощадну критику легше, як здобути ся на якесь хоч би дрібне і слабке діло позитивне. І звичайно пустословні зарозумільці і нероби поривають ся до такої критики, замість закотити рукави і засісти до реальної роботи. Могиб ми багато навести таких прикладів, а в тім напрямі чимало прогрішили ся радикали, котрим усе не в лад, що не від них вийшло, а також «Діло» повинно би ударити ся в груди, що пособляло в тім напрямі таким нездоровим проявам серед нашої суспільности.

Наведемо кілька прикладів для пояснення наших слів і з літературно-наукового і з політичного поля. Як то нпр. критиковано Німецько-русский Словарь Партицкого, як піднимано на глум навіть єго назвиско в перекрученій формі, а від видання єго минуло 40 літ і доси ніхто не спроміг ся уложити ліпшого. Те саме можна сказати про Словарь Желехівського, від котрого видання проминуло 18 літ, а ніхто не спроміг ся на ліпший. Або як то глумили ся нераз радикали, за приводом Драгоманова, з пок. Ом. Огоновського, з єго Історії літератури, або єго коментарів Шевченкових поем, а чиж єго наслідник здобув ся на щось ліпшого? З подібним гудженем діяльности на політичній ниві накидували ся радикальні і опозиційні органи на пок. Качалу, п'януючи єго клерикалом, та посуджуючи о перекупство з польского боку, або нпр. на посла Барвіньского з видумками про сім пенсий, про Сапєжинські гроші для «Правди», про польованє на VI рангу (інспектуру) і т. п. брехнями і сплетнями казиноними, каварняними і пиварняними, а все те дуже часто черпано з каламутної москвофільскої калюжі. Все те причиняло ся лише до заколоту серед нашої суспільности, а часто до знеохоти найширших робітників народних.

У всім тім дуже часто грала ролю

Від 36 літ єствуючий

ГОДИНИКАРСКО-ЮВЕЛЕРСКИЙ МАГАЗИН

ЮЛІЯНА ДОМБРОВСКОГО
у Львові, ул. Гетьманська ч. 4.

поруває: бриланти, перли, золоті і срібні вироби, заручинні перстінці, шлюбні обручки, будильники, годинники великі і малі в великім виборі з першорядних світових фабрик по найнижших цінах 1086-8

замкнено. Бар. Гандль має стати намісником Гор. Австрії.

Берлін. Nat.-Liber. Congress. доносить, що канцлер гр. Білов хоче подати ся до димісії, в причини, що цісар Вільгельм вислав без его відомости телеграму до гр. Леопольда Ліппе.

Льондон. Standard доносить з головної квартири Курокого з дня 5. с. м.: Війска на російським лівім крилі проявляють більшу рухливість і стали побільшені. Яванський відділ звів борбу з російським відділом на півночі коло Пенсіку і коло Сятай, де появил ся відділ російської кавалерії з кількома пушками.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лікар клініки львівського універс., б. лікар клініки проф. Лайдена в Берліні ординує у внутрішніх недугах від 3-5 попол. ул. Академічна ч. 26. (мезанін).

ОКУЛІСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує при ул. Личаківській ч. 19 А від 11-12 і від 4-5.

Товариство „Просвіта“ у Львові

підняло ся в сім році видання, якого потреба для всієї нашої суспільности дуже діймаючо дає ся відбувати. Іменно під редакцію голови Товариства „Просвіти“ проф. Юліана Романчука мають видавати ся твори наших найзнаменитіших письменників в ціли їх спопуляризованя. Перша книжка, яко том I. „Рускої письменности“, облімаючий твори Котляревського, Артемовського-Гулака (межи ними і воєсім ще незнамі) і Гребінки, з портретами і короткими житєписами авторів вже появил ся і продає ся в гарній оправі по 1 кор., в найгарнійшій оправі 1-50 кор. На перешилку поштовою долучити треба 30 сот. більше. Висилає ся тільки за попереднім надісланем грошиї або за побранем поштовим (Nachnahme). Позаяк вклад вносить всего 3000 примірників, проте просимо спішити ся з замовленнями.

Дістати можна в Канцелярії Товариства „Просвіти“ у Львові, Ринок 10.

Читайте!

Читайте!

Повне виданє Творів ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

коштує лише 2 корони!

Товариство „Просвіти“ бажаючи, щоби в кожній руській хаті находили ся Твори Тараса Шевченка, видано сім днями найдешевший збірник сих творів п. з. „ПОЕЗИИ Т. ШЕВЧЕНКА“. Книжка, оправлена в полотно з золоченими витисками, може бути найгарнійшою окрасою руських хат. Папір веліновий, формат на взір європейських класиків, сторів 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опушту. Висилає ся тільки за надісланем 2 кор. 30 сот. на адресу: КАНЦЕЛЯРИЯ „ПРОСВІТИ“ у ЛЬВОВІ (Ринок ч. 10.).

В книгарни Товариства ім. Шевченка в книгарни Ставропільській можна дістати отіє праці видані проф. д-ром Ів. Коначом:

Будучність гімназий. Ціна 1 К
Партийна політика і морал. Ц. 50 с.

Родинне житє (під розвагу руским „соколкам і паннам“). Ц. 50 с.

Соціалізм, етика і політика (під розвагу „старшим і молодшим“). Ц. 50 с.

Три перші праці зладжені на основі творів професора берлинського університету д-ра Фрідріха Паульзена.

Александр Стефан — В. Щурат.

УЧЕБНИК французької мови

Часть I. Апробований для всіх середних женських шкіл.

Примірник оправлений в полотно 2 К 50 с. (на поштову пересилку 15 с). Купити можна лиш в Рускім Інституті для дівчат в Перемишлі

Всілякі

КУПОНИ

вильосовані

цінні папері

виплачує без потручення

провізії або конітів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-європейского часу).

Table with 4 columns: o год., Приходять до Львова (головний дворець), o год., Відходять зі Львова (головний дворець). Rows list train routes and times to/from various cities like Krakow, Berlin, Vienna, etc.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний двірць:

з Брухович 6:42, 7:00 рано, 11:45 перед полуд. 3:00, 4:30 і 5:43 ополудні, 7:54 і 8:50 вечером, (до 11:9 вкл.) з Янова 8:20 рано, 1:16, 4:45 попол., 9:25 вечером (від 1:5 до 3:0 вкл.), 10:00 вечером (від 1:5 до 3:1 вкл. в неділі і свята).

зі Ширя 9:30 вечер (1:6 до 11:9 вкл. в неділі і свята), з Любіня вел. 11:35 вечером (від 1:5 до 11:9 вкл. що неділі і свята).

ЗАМІТНА: Час середно-європейский рїхнеть ся від часу львівського о 36 минут, а часу середно-європейского — 12 год 36 мин часу львівського — П'ять години від 6 вечер до 6:45 рано о неділя рамязи — В місті продаж білетів авіаційні агенція часопицей Н. Ст. Соколовського писаня Гавелана 2 від 7 рано до 8 вечером — ошоро інформаційне п. к. авіаційні державних ул. Брашнівч ч. 5, уліце поштового в справях авіаційних, продаж білетів вського рода і розкладів відїзд, в годних урядових від 8 рано до 3 ополудні, а в неділі і свята від 9 рано до 12 ополудне.

Відходять з головного двірця:

до Брухович 5:48 рано, 9:30 і 10:50 передполудні, 1:25, 3:35 і 5:05 попол., 7:05 і 8:04 веч. від 8:3 до 11:9 вкл., 11:10 в ночи (що неділі), до Янова 6:0 рано, 9:15 передпол., (від 1:1 до 3:0 вкл.) 1:35 попол. (від 1:5 до 3:18 в неділі і свята), 5:18 попол. (від 1:5 до 3:09 вкл.) і 5:48 ополудні, до Ширя 1:45 по полуд. (від 1:6 до 11:9 вкл. в неділі і свята), до Любіня вел. 2:15 попол. (1:5 до 11:9 вкл. в неділі і свята).